

— Какви глупости думашъ, кумице лисо. Хичъ вълкъ и лисица спатъ ли зимѣ?

— Глупави сме били до сега, кумчо. Я гледай мечката, ежа, борсука . . . Тѣ заспиватъ и не сѣщатъ ни студъ, ни гладъ . . . Я, кумчо, и ние съ тебе да заспимъ!

— Но какъ ще наредимъ тая работа, сестро?

— Какъ ли? Прѣди малко борсука ме научи: ще легнемъ, и безъ да се мърдваме, три дена ще гледаме сѣ къмъ земята. Хайде да опитаме!

— Съгласенъ съмъ, кумице, но хайде по-напрѣдъ да се нагостимъ съ кокошчици. Тѣ сж близо. Ей ги отсрѣща, въ курника на горския стражаръ!

— Не бива, кумчо. Борсукътъ ми каза, че трѣбва да легнемъ съ празенъ стомахъ . . .

— Добрѣ. Нека бжде, както ти казвашъ, съгласилъ се вълкътъ. Азъ още сега лѣгамъ въ она ровъ срѣдъ гората . . .

Вълкътъ изпълнилъ обѣщанието си. Затворилъ очи и дълго лежалъ безъ да се мръдне. Сънъ не идвалъ, а гладътъ почналъ да го мжчи. На третия день той не отраялъ. Станалъ. Затичалъ се къмъ двора на горския стражаръ за кокошчици, но ни една не намѣрилъ.

Още вчера лисана ги била изѣла до перце.

Разбралъ вълкътъ хитростъта на кумата, но било вече късно.

